

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 13.254 van 9 april 2019
in de zaak A. 227.449/XIV-37.949**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Charlotte Verkeyn
 kantoor houdend te 8400 Oostende
 Kaïrostraat 85
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :
 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans
 de minister van Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 15 februari 2019, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 214.266 van 19 december 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 25 maart 2019 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Artikel 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt uitdrukkelijk dat het recht op verblijf wordt erkend “ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag”. In het bestreden arrest wordt derhalve op wettige wijze geoordeeld dat ingevolge het gebruik van de woorden “volgend op de datum van de aanvraag” de termijn van zes maanden een aanvang neemt op de dag nadat de aanvraag werd ingediend. Artikel 52, § 4, tweede lid, van

het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ verwijst slechts naar de voornoemde bepaling en vermag hoe dan ook geen afbreuk te doen aan die hogere rechtsnorm. De verwijzing door verzoekster naar ’s Raads arrest nr. 217.042 van 17 januari 2017 is niet dienstig vermits in die zaak niet ter betwisting stond dat de beslissing over het recht op verblijf buiten de termijn van zes maanden was genomen en in dat arrest als dusdanig geen uitspraak werd gedaan over de aanvangsdatum van de termijn.

Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Verzoekster heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer aangevoerd dat de verwerende partij voordien “de elementen van het ten laste zijn in het land van herkomst tot aan de aankomst in België niet heeft betwist”. Zij liet nog gelden dat er dienaangaande dus “een (gerechtelijke) bekentenis bestaat door verweerster omtrent een aantal zaken die van harentwege niet/nooit werden betwist en dus als vaststaand dienden te worden beschouwd”.

In het bestreden arrest volgt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekster niet, onder meer omdat “noch uit de beslissing van 4 juli 2017, noch uit de daaraan voorafgaande beslissing inzake een gelijkaardige aanvraag van verzoekster [blijkt] dat de verwerende partij uitdrukkelijk heeft aangenomen dat zij in het verleden van in het land van herkomst ten laste zou zijn geweest”, dat “het [...] niet [is] omdat de verwerende partij ervoor kiest om een aanvraag af te wijzen op grond van het niet voldaan zijn aan één van de cumulatieve criteria, zoals *in casu* bij de beslissing van 4 juli 2017, dat zij daarmee automatisch zou erkennen dat aan het andere, niet beoordeelde

criterium zou zijn voldaan” en dat derhalve niet is aangetoond dat de verwerende partij zou terugkomen op een eerdere beoordeling. Daarmee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk aan waarom hij geen erkenning door de verwerende partij van enige toestand aanneemt. Verzoekster toont geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt op concreet gemotiveerde wijze dat “verzoekster niet aan[toont] dat de vaststelling dat het ontvangen van postpakketten op zich niets bewijst voor wat de afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst betreft, kennelijk onredelijk is”. Dit betreft de feitelijke appreciatie van één door verzoekster aangevoerd element dat in de aanvankelijk bestreden beslissing niet als bewijs van een afhankelijkheidsrelatie werd aanvaard. De Raad van State vermogt als administratieve cassatierechter niet de zaak zelf te onderzoeken door de redelijkheidstoets over te doen.

Op zich houdt het oordeel dat de verwijzing naar postpakketten op zich geen bewijs vormt van een afhankelijkheidsrelatie, geen schending in van artikel 40*ter iuncto* 40*bis* van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negen april tweeduizend negentien, door:

Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams